

Dijous 3 d'Advent

Text de l'Evangelí (Lc 7,24-30): Quan els enviats de Joan van ser fora, Jesús es posà a parlar de Joan a les multituds: «Què heu sortit a contemplar al desert? ¿Una canya sacsejada pel vent? Doncs què hi heu sortit a veure? ¿Un home vestit refinadament? Els qui porten vestits sumptuosos i viuen amb luxe s'estan als palaus dels reis! Doncs què hi heu sortit a veure? ¿Un profeta? Sí, us ho asseguro, i més que un profeta. És aquell de qui diu l'Escriptura: ‘Jo envio davant teu el meu missatger perquè et prepari el camí’. Us ho asseguro: entre els nascuts de dona no hi ha ningú més gran que Joan; però el més petit en el Regne de Déu és més gran que ell».

Tot el poble, i fins i tot els publicans, van sentir la predicació de Joan i es feren batejar per ell, i reconegueren així que Déu és just, però els fariseus i els mestres de la Llei no es feren batejar i van rebutjar el disseny de Déu sobre ells.

«Què heu sortit a contemplar al desert?»

Mn. Carles ELÍAS i Cao
(Barcelona, Espanya)

Avui, per tres vegades ens pregunta Jesucrist: «¿Què heu sortit a contemplar al desert?»; «¿Què hi heu sortit a veure?» (Lc 7,24.25; cf. Lc 7,26).

Avui sembla com si Jesús volgués desfer de nosaltres aquell afany per la curiositat estèril, la suficiència dels fariseus i mestres de la Llei que menyspreaven el pla de Déu sobre ells, rebutjant la crida de Joan (cf. Lc 7,30). “Saber de Déu” només, no salva, ho sabem; cal conèixer-lo, estimar-lo i seguir-lo; cal una resposta des de dins, sincera, humil, agraïda.

«Van sentir la predicació de Joan i es feren batejar per ell, i reconegueren així que

Déu és just» (Lc 7,29): ve ara la salvació. Com predicava sant Joan Crisòstom, ara ve no el temps de ser examinats, sinó el temps del perdó. Ara i avui és el moment, Déu és a prop, cada cop més a prop nostre, perquè és bo, perquè és just i ens coneix a fons, i per això ple d'amor que perdona; perquè espera cada tarda el nostre retorn de fills cap a casa, per abraçar-nos.

I ens regala aquest seu perdó i aquesta seva presència; trenca tota distància amb nosaltres; truca a la nostra porta. Humil, pacient, ara truca al teu cor: en el teu desert, en la teva soledat, en el teu fracàs, en la teva incapacitat, vol que hi vegis el seu amor.

Hem de sortir de les nostres comoditats i luxes per a enfrontar-nos amb la realitat tal com és: distrets pel consum i l'egoisme, hem oblidat què espera Déu de nosaltres. Desitja el nostre amor, ens vol per a Ell. Ens vol veritablement pobres i senzills, per a poder-nos donar notícia del que, malgrat tot, encara esperem: —Sóc amb tu, no tinguis por, confia en mi.

Entrant dins nostre, diguem ara amb veu quieta: —Senyor, tu que coneixes com sóc i m'acceptes, obre'm el cor a la teva presència; vull acceptar el teu amor, vull acollir-te ara que vens, en el silenci i la pau.

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

- «Em podies parlar d'Elías que va ser arrabassat al cel, però no és més gran que Joan; Enoc va ser traslladat, i tampoc és més gran que Joan» (Sant Ciril de Jerusalem)
- «L'Evangelí explica que Joan deia a tots que es convertissin. Els fariseus i els doctors veien la seva força: 'Era un home recte'. Li van preguntar si era ell el Messies. Joan va ser molt clar, no va robar aquest títol. Home de veritat, Joan no va robar la dignitat del Senyor!» (Francesc)
- «Joan és 'més que un profeta' (Lc 7,26) (...). 'Aquell damunt del qual veuràs davallar i posar-se l'Esperit (...). Jo ho he vist i he testificat que aquest és el Fill de Déu (...). Mireu l'anyell de Déu'

(Jn 1,33-36)» (Catecisme de l'Església Catòlica, n° 719)